

Arrest

nr. 113 945 van 19 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LYNA en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtou van origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Kharuti, gelegen nabij de hoofdstad Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak.

Op 10 Hamal 1387 (29 maart 2008) begon u een opleiding als soldaat bij het Afghaanse Nationaal Leger. U was gestationeerd in het Kabul Military Training Center. De eerste drie à drieënhalve maand kreeg u - een algemene opleiding. Hierna volgde u een drie maanden durende opleiding waarin u EHBO aangeleerd kreeg.

Tijdens uw opleiding ontving uw vader een dreigbrief van de taliban. De brief was aan u gericht. De taliban wilden u doden. Na het ontvangen van deze brief bleef u verder werken voor het leger.

Na uw EHBO-opleiding ging u samen met uw collega's naar de luchthaven van Kabul. Jullie zouden naar een niet nader gekende provincie gaan om daar te vechten. Wanneer u op de luchthaven was, werd u gebeld door uw broer S. A.. Hij vertelde u dat er twee politieagenten van uw regio werden vermoord door de taliban. U kreeg schrik dat u hetzelfde lot zou ondergaan en u besloot te vluchten. Via een raampje in het toilet van de luchthaven kon u ontsnappen en keerde u terug naar uw dorp.

Op 20 Akrab 1387 (10 november 2008) verliet u Afghanistan. Na meer dan twee jaar onderweg te zijn geweest, kwam u in aan België, waar u op 6 juli 2011 een asielaanvraag indiende.

In geval van een terugkeer vreest u te worden vermoord door de taliban.

U legt volgende documenten neer: uw taskara, twee foto's en een badge.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten en elementen ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 62, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten immers niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw concrete vluchtaanleiding.

Zo moet worden opgemerkt dat u voor het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de twee personen die vermoord werden door de taliban en die volgens u de reden zijn waarom u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 7).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u eerst stelt dat u een telefoontje van uw broer in de luchthaven kreeg waarbij hij u vertelde over de moord van Muhammad en Latif door de taliban (CGVS, p. 7). Eén van deze twee personen werkte bij de politie (CGVS, p. 7). Echter, later stelt u dat uw broer u toen vertelde dat Latif en een jongen van het dorp Fulad Khan, waarvan u zich de naam niet herinnert, werden vermoord door de taliban (CGVS, p. 14). Bovendien stelt u later dat zowel Muhammad, als Latif, als de persoon van het dorp Fulad Khan, bij de politie werkte (CGVS, p. 14). Deze verklaring is niet verenigbaar met uw eerdere verklaring als zou één van de twee vermoorde personen, met name Muhammad of Latif, bij de politie werken (CGVS, p. 7). Daarnaast verklaart u dat Muhammad reeds in 1386 - dit is minstens acht maanden en 20 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan op 20 Akrab 1387 (CGVS, p. 12 + zie administratief dossier) - is vermoord en kunt u zich vervolgens niet meer herinneren wanneer u over zijn dood vernomen heeft (CGVS, p. 14). Deze verklaring is niet te rijmen met uw eerdere verklaring als zou Muhammed één van de twee politieagenten zijn geweest die door de taliban zijn vermoord en waardoor u bent gevlucht. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de moord op deze twee personen waarvan uw broer u telefonisch op de luchthaven op de hoogte heeft gesteld, de concrete aanleiding voor u was om uw land van herkomst te verlaten (CGVS, p. 7), kan van u worden verwacht dat u hieromtrent consistente verklaringen aflegt.

Daarenboven moet gewezen worden dat uw gedrag geenszins consequent en weinig aannemelijk te noemen is. Meer bepaald is het onbegrijpelijk dat u, als soldaat die zesentwintig maanden militaire training heeft genoten (CGVS, p. 7), zonder meer zou vluchten nadat u van uw broer hoorde dat er in uw regio van herkomst twee politieagenten werden gedood door de taliban. In dit opzicht dient immers gewezen te worden op de vaststelling dat u reeds voor u bij het leger ging, op de hoogte was van een incident waarbij Afghanen die voor de autoriteiten werken, werden gedood door de taliban. Meer bepaald haalt u op de vraag naar een incident in uw regio vooraleer u het leger inging, aan dat een politiecheckpoint in Shahidan werd aangevallen en stelt u dat dergelijke gevechten en incidenten zeer vaak voorkwamen in uw regio (CGVS, p. 9). Bijgevolg wist u al langere tijd dat personen die werkzaam zijn voor de autoriteiten en dus ook bij het Afghaanse leger, mogelijk een doelwit kunnen zijn van de taliban. Hierdoor is het overigens ook vreemd dat u de dreigbrief die u tijdens uw opleiding verklaart van de taliban te hebben ontvangen, niet ernstig hebt genomen (CGVS, p. 7) en dat u pas schrik krijgt en vlucht zijn wanneer uw broer u zou hebben verteld over de dood van twee politieagenten in uw regio.

Bovendien is uw verklaarde ontsnapping uit de luchthaven van Kabul weinig plausibel. U stelt immers dat u de luchthaven verliet door uit een raam van het toilet te klimmen waardoor u zich meteen buiten de "draad" bevond (CGVS, p. 7). Het is weinig aannemelijk dat de luchthaven van Kabul - die zeer belangrijk is voor de militaire troepen in Afghanistan en regelmatig het doelwit is van gerichte aanslagen - dermate slecht beveiligd is. Immers, uw verklaringen houden in dat onbevoegde personen - bijvoorbeeld talibs - simpelweg de luchthaven kunnen betreden door via een raampje binnen te glippen.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw concrete vluchtaanleiding en uw ontsnapping vanuit de luchthaven.

In verband met de dreigbrief van de taliban die aan u gericht was en die uw vader in het dorp zou hebben ontvangen (CGVS, p. 13), moet voorts gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen die u in de vragenlijst voor het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen, enerzijds, en uw verklaring hieromtrent voor het CGVS, anderzijds. Meer bepaald stelt u expliciet in de betreffende vragenlijst dat in de dreigbrief van de taliban stond vermeld dat u zich bij de taliban diende aan te sluiten (vragenlijst CGVS, p. 3), terwijl u dit voor het CGVS uitdrukkelijk ontkent (CGVS, p. 13). Wanneer u vervolgens met uw verklaringen in de vragenlijst werd geconfronteerd, ontkent u uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt u dat er in de brief vermeld stond dat de taliban u zou vermoorden (CGVS, p. 13 en 17). Echter, hiermee is de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. Bovendien heeft u in het begin van het gehoor voor het CGVS verklaard dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is (CGVS, p. 2) en heeft u de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 4).

Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u een dreigbrief hebben ontvangen van de taliban en als zou u reeds vervolgd zijn geweest door de taliban. Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Het CGVS kan een asielzoeker de vluchtelingenstatus ook toekennen als de persoon in kwestie behoort tot een bepaalde categorie van personen waarvan het risico op vervolging in geval van een terugkeer naar zijn/haar land van herkomst dermate groot is. Wat u betreft, dient echter te worden vastgesteld dat uw indiensttreding en activiteiten bij het Afghaanse Nationale Leger op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo heeft u vooreerst niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban (zie supra). Verder blijkt uw verklaringen dat u slechts een zestal maanden opleiding heeft genoten bij het Afghaanse Nationaal Leger maar nog niet deelnam aan acties op het terrein of gevechten (CGVS, p. 6 & 7). Voorts blijkt dat u steeds verbleef op plaatsen die tot de legerbasis behoorden die voor niemand anders toegankelijk waren en dat u slechts een paar keer naar huis bent teruggekeerd (CGVS, p. 5, 6 & 13). U heeft niet aannemelijk gemaakt dat de taliban op de hoogte zijn van het feit dat u bij het Afghaanse Nationaal Leger was. Het feit dat u in functie was bij het Afghaanse Nationale Leger volstaat daarom niet om te besluiten dat uw vrees, hiervoor te worden vervolgd door de Taliban, gegrond is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw herkomst uit het dorp Kharuti, gelegen nabij de hoofdstad Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak dient te worden gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U heeft immers geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in Maidan Wardak te ontlopen.

Er dient te worden vastgesteld dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor alleenstaande mannen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een gezonde, alleenstaande man (CGVS, p. 4). Bovendien bent u acht jaar naar school gegaan en u kunt de twee landstalen - Dari en Pashtou - spreken en lezen (CGVS, p. 4, 5 & 16). Dit zal de integratie in de hoofdstad vergemakkelijken. Bovendien is deze talenkennis een extra troef op de arbeidsmarkt. Bovendien schetst u het beeld afkomstig te zijn van een welgestelde familie. Zo bezit uw vader vier jerib grond en hebben jullie regelmatig genoeg oogst om te verkopen (CGVS, p. 4 & 10). Uw reis naar België - 4000 dollar plus 3700 euro - bekostigde u overigens met de verkoop van een dergelijke oogst (CGVS, p. 12). Ook uw twee ooms en de twee echtgenoten van uw tantes bezitten allen gronden (CGVS, p. 9 & 10). Daarenboven dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Bijgevolg moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Kabul een nieuw leven te beginnen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw taskara bevat louter gegevens betreffende uw identiteit die niet betwist wordt. De door u neergelegde badge en de twee foto's tonen aan dat u bij het Afghaanse leger was. De door u neergelegde documenten bevatten echter geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen met de taliban.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker acht de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 48/3 en 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een achtergrondfiche over Afghanistan van de NGO Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de moord op politiemannen in zijn dorp, tevens de concrete aanleiding van zijn vlucht, (ii) het onlogisch is dat verzoeker omwille van die moord zijn land ontvluchtte, gezien hij al langer wist dat dergelijke incidenten frequent voorkwamen, (iii) verzoekers ontsnapping uit de luchthaven niet plausibel is, (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inhoud van een aan hem gerichte dreigbrief, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de taliban op de hoogte zijn van het feit dat hij bij het Afghaanse Nationaal Leger was, (v) het feit dat verzoeker in functie was bij het Afghaanse Nationale Leger niet volstaat om te besluiten dat zijn vrees, hiervoor te worden vervolgd door de taliban, gegrond is en (vi) verzoeker over een vestigingsalternatief in Kabul beschikt voor wat betreft de subsidiaire bescherming.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn, te ontcrachten.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen aangaande de vermoorde politiemannen stelt verzoeker in zijn verzoekschrift steeds gezegd te hebben dat alle drie de door hem genoemde personen voor de Afghaanse politie werkten. De nota van verweerder dat slechts één van hen bij de politie werkte dient dan ook beschouwd te worden als een alleenstaand gegeven. De tegenstrijdigheid over de datum van de moord moet gerelativeerd worden gezien verzoeker zelf stelde dat hij "dacht" dat de persoon in 1386 of 1387 werd vermoord. Verzoeker beklagt zich erover dat aan zijn concrete vluchtmotieven slechts weinig tijd werd besteed op het gehoor.

De in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden blijken allen uit de gehoorverslagen. Het louter bevestigen van een verklaring en het minimaliseren van een tegenstrijdigheid als een "alleenstaand gegeven" doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde. De vastgestelde tegenstrijdigheid betreft de concrete vluchtaanleiding. Van feiten of situaties die voor een kandidaat-vluchteling de directe aanleiding zijn om internationale bescherming te zoeken mag worden verwacht dat hierover coherente, gedetailleerde en plausibele verklaringen worden afgelegd. Wat betreft het tijdstip van de moord op M. verklaarde verzoeker dat hij "dacht dat hij werd vermoord in 1386 en 1387" (gehoorverslag p. 14). Uit deze bewoordingen blijkt dat verzoeker slechts een vage notie bezit over deze moord, hetgeen niet overtuigt gelet op het feit dat de moord voor verzoeker de directe aanleiding was om zijn land te ontvluchten. Ten overvloede blijkt verzoeker zich al evenmin te herinneren wanneer hij het nieuws van de moord had vernomen (idem, p. 14). Van gebeurtenissen die tot de kern van het asielrelaas behoren kan nochtans worden verwacht dat deze in het geheugen van de asielzoeker staan gegrift.

Verzoeker betwist dat zijn gedrag niet consequent en weinig aannemelijk zou zijn. Hij erkent dat hij wist dat er risico's aan het vak verbonden waren, maar stelt dat zulks niet impliceert dat hij bereid was om "buiten dienstverband" het risico te lopen om ontvoerd en vermoord te worden. Verzoeker stelt te zijn gevluht nadat hij had vernomen dat er vrienden "buiten dienstverband" werden vermoord. Zelfs al zou hij dit hebben geweten, dan sluit dit nog niet uit dat hij deze informatie eerst had willen relativeren, net zoals hij de dreigbrief had gerelativeerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat verzoeker op de hoogte was van het feit dat politieagenten een doelwit waren voor de taliban in zijn regio van herkomst en er bijgevolg een risisogroep vormden. De stelling dat verzoeker ervan uitging dat de taliban slechts politieagenten viseerden tijdens hun diensturen en niet buiten dienstverband is ongeloofwaardig en betreft een loze

post factum redenering. Terecht kon de commissaris-generaal besluiten dat het niet logisch is dat verzoeker zou zijn gevlucht enkel omdat hij vernomen had dat politieagenten werden vermoord in zijn regio terwijl hij de risico's van het vak wel degelijk reeds kende en al eerder een dreigbrief naast zich neerlegde. Deze vaststelling hypothekeert de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Wat betreft zijn ontsnapping betwist verzoeker dat zijn relaas ongeloofwaardig is. Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag waaruit moet blijken dat hij zich na zijn ontsnapping door het raam nog op het domein van de luchthaven bevond, dat ook in zijn geheel nog eens omsloten is. De stelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zich via het raam direct buiten het domein zou hebben begeven zou aldus in strijd zijn met zijn verklaringen.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de concrete vraagstelling van de dossierbehandelaar als volgt luidde: "*Dus u klom uit het raam, waar was u toen op dat moment*". Eerder had verzoeker verklaard op de luchthaven te zijn op het moment dat hij het telefoontje kreeg van zijn broer waarna hij besloot te ontsnappen. Het antwoord van verzoeker zoals genoteerd op p. 7 van het gehoorverslag luidt als volgt: "*Ik was nog in luchthaven, maar niet in het center van de draad, ik was buiten de draad. (...)*". Verzoeker verklaarde bovendien daarna [nadat hij uit het raampje was geklommen] een auto te hebben gestopt en zo te zijn ontkomen. Dit duidt er zonder twijfel op dat hij zich op dat ogenblik buiten de beveiligde omheining van de luchthaven bevond. Hieruit kan wel bijgevolg degelijk worden afgeleid dat verzoeker heeft verklaard uit de luchthaven te zijn ontsnapt via een raam, hetgeen ongeloofwaardig is gelet op de bijzonder strakke beveiligingsmaatregelen op en rondom de luchthaven van Kabul.

Wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen over de dreigbrief merkt verzoeker op dat hij deze niet ontkent, doch voegt daaraan toe dat hij tijdens het gehoor al had gezegd heel moe te zijn, de nacht voordien in een park geslapen te hebben en niets te weten over de procedures, terwijl hem bovendien werd medegedeeld dat hij 'kort' moest zijn. Verzoeker wijst er verder op dat hij de brief zelf nooit gezien heeft daar zijn vader deze verscheurd had.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij twee verschillende versies heeft verteld van de inhoud van de aan hem gerichte dreigbrief. Dat verzoeker moe was op het gehoor en bondig wenste te zijn doet geen afbreuk aan het feit dat ook dit gegeven een aspect van het vluchtrelaas betreft dat tot de kern van verzoekers vrees behoort, waardoor van hem kon worden verwacht dat hij daar coherente en plausibele verklaringen over aflegde.

Wat betreft zijn vrees in hoofde van zijn hoedanigheid als militair betwist verzoeker ten slotte dat hij niet over een risicoprofiel zou beschikken. Het feit dat hij nog niet had deelgenomen aan militaire acties en slechts op een basis van Kabul zou hebben verbleven doet hieraan volgens hem geen afbreuk.

Supra werd vastgesteld dat aan verzoekers verklaring dat hij reeds dreigbrieven van de taliban had ontvangen geen geloof kan worden gehecht waardoor het bijgevolg evenmin geloofwaardig is dat verzoeker reeds eerder vervolgd zou zijn geweest door de taliban. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij slechts een zestal maanden opleiding heeft genoten bij het Afghaanse Nationaal Leger en nog niet deelnam aan acties op het terrein of gevechten. Ook blijkt dat hij steeds verbleef op plaatsen die tot de legerbasis behoorden en voor niemand anders toegankelijk waren. Gelet op deze vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban op de hoogte zouden zijn van het feit dat hij bij het Afghaanse Nationaal Leger was waardoor het loutere feit dat verzoeker in opleiding was bij het Afghaanse Nationale Leger op zich volstaat niet om te besluiten dat zijn beweerde vrees, hiervoor te worden vervolgd door de taliban, gegrond is. Het document van Vluchtelingenwerk Vlaanderen dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk.

De betreffende vaststellingen uit de bestreden beslissing blijken allen uit de stukken van het administratief dossier en worden door verzoeker niet op afdoende wijze weerlegd. Uit wat vooraf gaat blijkt dat verzoeker niet verder komt dan het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing en het aanreiken van ongefundeerde *post factum* verklaringen, zonder evenwel deze vaststellingen te ontcrachten met objectieve argumenten. Op basis van de gezamenlijke draagkracht van de voormelde motieven kon de commissaris-generaal in redelijkheid tot de conclusie komen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en derhalve geen aanleiding kon geven tot het in aanmerking nemen van een gepronounced vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gepronounced vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief open staat in Kabul, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Verzoeker betwist dit en brengt hiertegen in dat het UNHCR weliswaar aangeeft dat alleenstaande mannen een vluchtalternatief kunnen hebben in de grote steden, doch dat dit slechts in "bepaalde gevallen" geldt. Verzoeker wijst erop dat hij uit een landbouwerfamilie komt, waardoor het van groot belang is dat hij kan terugvallen op familie en clan, en dat hij slechts een militaire opleiding heeft genoten. Gezien verzoeker in België onderhouden wordt door de overheid kan hieruit niet worden afgeleid dat hij voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om zich te vestigen in een stad van zijn land van herkomst die hem grotendeels vreemd is. Verzoeker wijst tot slot op een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat er in Afghanistan geen mogelijkheid is tot intern vluchtalternatief en op een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen dat de lamentabele humanitaire en socio-economische situatie in Kabul illustreert.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Uit de actuele en objectieve informatie die de commissaris-generaal bij zijn aanvullende nota van 29 oktober 2013 voegt en die een update van de situatie in Kabul bevat opgesteld op datum van 5 september 2013 blijkt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op *high profile* doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker slaagt er verder niet in aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Kabul terecht zou komen in de lamentabele humanitaire omstandigheden die blijken uit het document van Vluchtelingenwerk Vlaanderen. Verzoeker en zijn familie konden immers 7700 euro mobiliseren voor verzoekers reis, en dit zonder over te gaan tot de verkoop van hun gronden doch louter door gebruik te maken van de winst van hun oogsten (gehoorverslag p. 12). Hieruit blijkt dat verzoekers familie over voldoende financiële draagkracht beschikt om hem te ondersteunen in geval verzoeker zich zou vestigen in Kabul. Verzoeker brengt verder geen objectieve elementen bij waaruit zou blijken dat een hervestiging van verzoeker in Kabul "onredelijk" zou kunnen zijn. Verzoeker brengt ten slotte geen elementen bij die zich tegen deze analyse van de veiligheidssituatie verzetten.

De commissaris-generaal kon derhalve met recht besluiten dat verzoeker derhalve in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet beschikt. Wat betreft het andersluidende arrest merkt de Raad tot slot op dat, nog daargelaten dat dit een arrest uit 2008 betreft, 's Raads arresten geen precedentswaarde bezitten.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER